CANTAR LES QUARANTA

40 coses que no suporto de Collsacabra

Com a aclariment previ, voldria confessar de bell antuvi que l'estructura d'aquest petit article (llistat de fets o situacions amb les quals no estic gens d'acord) ha estat copiada d'un relat titulat -em sembla– "100 coses que odio", d'un escriptor en anglès el nom del qual no recordo (Bret Easton Ellis, potser?). Si algun amable lector sap a quin autor em refereixo, li agrairé que ho aclareixi a la redacció de "Els Cingles". Posats a afusellar escrits d'altri, almenys saber a qui he plagiat…

No m'agrada que totes les administracions s'hagin oblidat per sempre més del camins rurals de Sant Bartomeu Sesgorgues i Mierons, temps ha asfaltats i avui convertits en pedregars (1); no em plau que els autobusos col·lapsin el centre de Cantoni cada dos per tres, aparcant on els dóna la santa gana (2); m'amoïna que l'enllaç del Perai a la carretera d'Olot estigui com està (3), i m'empipa que aquesta carretera, de Roda de Ter fins a la cruïlla de Manlleu, sigui més estreta que el camí de la Virtut però farcida de camionassos que van i vénen de can Patel o de l'altra baluerna, la il·legal depuradora de purins -i això encara que estigui prevista una ampliació de les seves voreres (4); em molesta que l'Ajuntament de la Vall d'en Bas no sàpiga o no vulgui pactar l'ús públic de la pista de Falgars als Hostalets (5), com m'enutja que li importi un rave el tram que li pertoca de la pista de Cabrera (6); em fa tírria que l'eix Vic-Olot hagi desfet la vall del Fornès (7); em disgusta que els amos de Monteis fessin desviar una caminada popular en passar per la seva propietat i hagin tallat l'accés cap a la font de l'Esquei (8); em fastigueja que el Camí Ral segueixi tallat i esborrat al seu pas per la finca de Caselles, sense que l'Administració, oi ca!, hi faci res (9), i més en general, m'emprenya i em treu de polleguera que cada vegada més propietaris rurals agafin gust a cadenats i tanques sense porta, i a barrar camins als vianants (10).

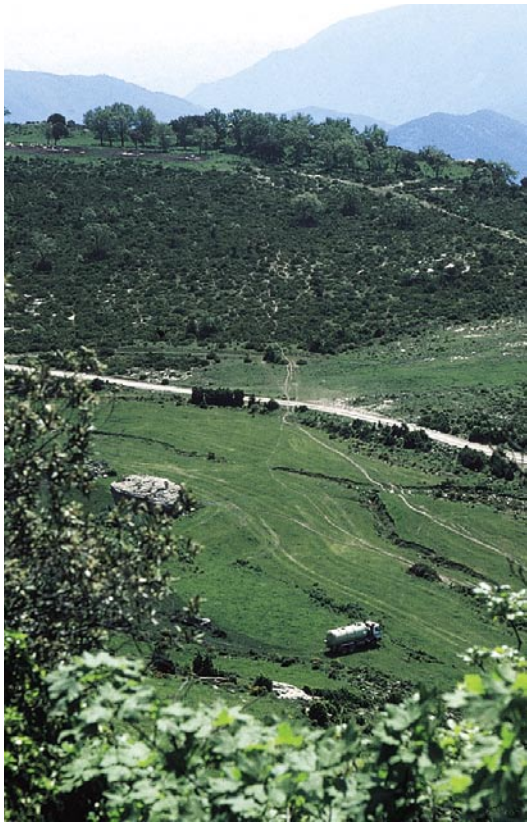
Em capfica el pi bord escampant-se arreu com una plaga (11), tant com m'encabòria la tala dels bedolls que encara sobreviuen entre el Torrent i la Salut (12); em corseca el consum d'aigua que fem tots (13) i em corglaça doncs el cabal misèrrim de les rieres i la brutícia que arrosseguen (14); em fa venir basques que l'amo de Rajols s'hagi carregat el bosc de Finestrica a Rocallarga i que llencés bestiar mort pel cingle de vora Pla Boixer (15); em repugna tanta font no potable pels nitrats (16); em fa de mal païr que es buidin les fosses de les granges quan cauen quatre gotes –i quan no cauen, també (17); em crispa els nervis que tot un senyor alcalde aboqui purins pel broc gros i sense mida als plans d'Ardura (18); em posa malalt que alguns terratinents facin calers –i sense impostos, només caldria- per deixar inundar els seus camps amb tres, cinc o deu vegades més fems del permissible (19); i què voleu que us digui : m'enquimera, em rebenta i em fa ferir que el llamp de depuradora que –deien– ajudaria a millorar aquest merder a costa d'invertir-hi una fortuna, resulti ara que és il·legal degut a la desídia i el mal funcionament de les administracions públiques (20).

M'inquieta que les noves urbanitzacions de Cantoni i l'Esquirol vagin assemblant-se a

La font del Saule amb la data del 1768 gravada a la pedra. És vora la casa de Monteis, a l'antic i bonic camí de l'Esquei que sempre ha estat lliure de pas.
Foto: Anna Borbonet

una exposició d'estils arquitectònics (21), i al mateix temps m'esvera que l'altra cara de la moneda hagi de ser l'*estil únic* de Rupit, pseudo-casa-típica feta amb maons ben disfressats amb pedra (22), o m'esgarrifa tanta casa aparellada i clònica davant l'Ajuntament de Tavertet (23); m'alarma el volum d'habitatges que al POUM es preveuen per Cantoni (24), i em fa por l'estat de les urbanitzacions (per anomenar-les d'alguna forma) Ententes i Muntanyà (25); més basarda fan però les urbanitzacions salvatges d'enllà el Collell o de davall Terrers (26), i m'atemoreix que en altres llocs avui mateix s'hi permetin cases noves en sòl rústic, en contra de les lleis i de la pura lògica (27); m'espanten tants carrers sense clavegueram (28) i m'esfereeixen tantes canonades perdent aigua a cor què vols (29); i vaja, m'esborrona, m'esglaia i em corprèn la manca de primer habitatge assequible, ja sigui de compra o de lloguer (30).

Visió d'una escampada de purins al pla Boixer des de prop de la Rocallarga.
Foto: Anna Borbonet

Em fa pujar la mosca al nas que uns paios –*soi-disant* estudiosos del país– s'enduguessin una fita històrica de vora de les Valls –mig trencant-la de passada!– i encara se'n vantessin a la seva web (31), i em sulfura que hi hagi mansos que trinxin per sistema –o s'emportin de record– els cartells indicadors a les cruïlles de camins (32); em fa enfadar que els jutges deneguessin la gratuïtat del menjador del CEIP El Cabrerès per als alumnes de Cantoni i Sant Martí (33), però m'indigna encara més que els nostres fills hagin d'anar a estudi a Roda amb dotze anyets escassos (34); em fa enrabiar que el tema de l'Entitat Municipal Descentralitzada per a Cantoni dormi el son dels justos (35), tant com m'enfurisma que ni això faci col·laborar les dues faccions de sempre (36); m'irrita la col·lecció de recursos ordinaris i contenciosos administratius –molts d'ells sense cap ni peus- que col·lapsen l'Ajuntament de l'Esquirol (37), i em revolta que, malgrat això, no facin pinya tots els grups municipals per afrontar aital desori (38); m'exaspera, en fi, que vagin petant les poques empreses del tèxtil que quedaven en aquest poble (39), i per damunt de tot em fa treure foc pels queixals, m'enfelloneix i em fa perdre definitivament l'oremus, rondinar molt però saber ben poc com resoldre aquests problemes (40).

El bonic i famós bedollar de sobre el santuari de la Salut malmès greument per una tala abusiva.
Foto: Lluís Gonzàlez

I. Bofill